

Ljó hejek

Népmese

I.

4.

És egy nap magam maradtam.

A telefon már hetek óta nem csörgött, és nem is jött hozzám senki, az internetet pedig nem használtam legalább fél éve, egyik oldal sem tudott igazán érdekelni. Régebben még időnként felkattantam, hogy információkat szerezzek némelyik Forma 1-es versenyzőről, de aztán már arra sem voltam kíváncsi. Amikor egy nap elkezdett esni a hó, és úgy nézett ki, soha nem akar megállni, nem is nyitottam ki többet a kaput, elegendő konzervet halmoztam fel télire, hogy semmiért ne kelljen elhagyni a házat. Ezt egy idő után Tolsztoj is megszokta, az udvarban rohangált le-fel, hogy a sétálási szükségleteit kielégítse.

A tudattágítók pedig már nem használtak, már réges-régen nem, csak ezt valahogy nem akartam észrevenni. Tágítás helyett csak módosítottak, s ezzel együtt be is szűkítettek. Azt vettem észre, hogy felcserélődik a mondataim vége és az eleje, miközben én azt gondoltam, hogy minden rendben van, pont úgy van rendben, ahogy éppen volt. Mintha számított volna, mit gondolok, vagy hogyan kezdődnek, és hogyan végződnek a mondataim.

Próbáltam visszaemlékezni a részletekre is, de csak bizonytalan pillanatok jutottak az eszembe, néhány égboltrészlet, egy zuhanás emlékfoszlányai, öreganyám szoknyái, ahogy megperdültek a szélben, egy bűntény, lelkiismeret-furdalások, vagyis látszólag lényegtelen, valójában azonban nagyon is lényeges apróságok. Összekötni viszont már nem tudtam őket, az agyam csak ugrált ide-oda, néha körbe-körbe, aztán pedig valami huszadik dologgal kezdett el foglalkozni.

1.

A legjobb hely viszont a Paradicsom volt.

A két albérlő, Ádám és Éva békésen éldegélt egymás mellett, és mivel nem is igazán ismerték a másikat, nem sok vizet zavartak egymásnak. Mindketten homoszexuális irányultságúak voltak, ezért nem nagyon izgatta őket, mivel van elfoglalva éppen a másik. Éva egyébként főzött és takarított aránylagos rendszerességgel, bár természetéből adódóan elég trehány volt, de Ádámot ez nem igazán érdekelte, mert tudta magáról, hogy ő meg lusta, habár a télire való tűzifát, igaz mindig az utolsó pillanatban, de azért aránylagos rendszerességgel előkészítette, néha pedig pecázni indult. Éva ugyan nem értette, minek a télire való tűzifa, mert a Paradicsomban központi fűtés volt, de Ádám olykor a rosszabb időket emlegette, melyek majd egyszer eljönnek, így ráhagyta, hadd csinálja, arra gondolt, neki aztán se zsebéből, se zsebébe.

A Paradicsomnak pedig Isten volt a főbérlője, de ő sem zavart sok vizet az albérlőknek, nem is tudtak igazán sok mindent róla, valakitől azt hallották, hogy valamelyik felsőbb emeleten lakik, de ezt nem lehetett pontosan tudni, mert csak ritkán jelent meg, és nem igazán hagyott helyet a kérdéseknek. Amikor meg jött, akkor legfőképpen csak a rezsiköltségek érdekelték, meg az, hogy Ádám és Éva betartsa a házirendet. Amikor a főbérlő megjelent, Ádám és Éva igyekezett rendesen viselkedni, a jelenésnek általában egyértelmű előzményei voltak, a Paradicsomban ugyanis nem volt lift, ezért az Isten különböző alternatív eszközöket vett igénybe, hogy Ádám és Éva szintjére jusson, ez meg nagy csinnadrattával járt.

Amikor érezték, hogy Isten jön, Éva szorgalmasabban főzött és takarított, Ádám pedig szorgalmasabban készítette elő a télire való tűzifát.

1.

A Paradicsom aránylag összkomfortosnak volt mondható, a kábeltévé minden bejött, ami Ádámot és Évát érdekelte, inkább az internet miatt káromolták néha a főbérlőt, mert a vonalak időnként beáztak, s az albérlők ilyenkor nem tudtak olyan sebességgel szörfölni, amilyennel szerettek volna. A sok mesét, amit az Isten hablatyolt össze, amikor időnként megjelent, hitték is, meg nem is, Ádámnak egyrészt túl elvontnak tűnt, amit a főbérlő mondott, Évát meg jobban érdekelték a dél-amerikai szappanoperák, mint a sok filozófia, amit Isten megjelenésekor végig kellett hallgatnia. Ádámnak egyébként is volt egy barátja, bizonyos Darwin nevezetű, aki megpróbálta megcáfolni mindazokat az elméleteket, melyekkel Isten látogatásaikor előhozakodott, bizonyos teknőseket emlegetett, meg valami tudományt, amely állítólag az objektivitása miatt volt igaz, de mindent ő sem tudott megmagyarázni, így Ádám csak tanácstalanul mosolygott, s mind

Darwinnak, mind az Istennek igazat adott, attól függően, melyik jelent meg épp nála.

1.

De néha megváltoztak a viszonyok, és az agyam más üzemmódba kapcsol. A nagyapám első feleségének a sírjára gondoltam, a saját és a családom történetére, és ilyenkor tovább meneteltem csak előre. Magát a történetet csak jóval később tudtam meg, bár a késő itt lehet épp az idejében volt, egyszerre a nővéremmel, össze is néztünk, de anyánk tömör magyarázatot adott:

II.

4.

A nyári rezidenciában

nagy volt a rendetlenség, és sehogy sem akar megteremtődni a rend, hided is volt, néztem a szétdobált papírokat, a szétcszúzott lemezeket, és föl-soroltam magamban mindazt, amit aznap nem fogok megcsinálni, pedig kellene. Se pók, se számítógép, a falról leesett a kép, amit házassági aján-dékba kaptunk. Felmentem a

Hálósobába

feltettem egy lemezt, elkezdtem keresgélni a már megírt szövegek között, aztán nem találtam sehol a cigis dobozt, amiben a drogot rejtettem el. Utolsó lehetőségként felmerült az autó, gyorsan összeszedtem magam, és elugrottam a

Garázsba

ahol az autót parkoltam. Szerencsém volt, mert ha egy perccel később in-dulok, megtalálják, és lebukok. De mindent sikerül elintéznem pont idő-ben, ez majdnem olyan misztikus, mint hogy megálmodom előre a más-nap történéseit, a kis álomképből minden összejön, megtörténik, igaz, sa-játos elrendezésben, de azért minden ott van.

1.

Amikor a titkosrendőr először megjelent a Paradicsomban, valami polos-kákat emlegetett, amiket fel kell szerelnie, hivatkozott ugyan a főbérlőre, de inkább valami felsőbb hatalmakat emlegetett, ilyenkor Ádám csak né-zett, Éva meg hagyta.

Szóval nagyjából azért nem sok gubanc volt, legalábbis Ádám és Éva így gondolta, igyekeztek tartani magukat a házirendhez, egyébként is csak tíz pontot tartalmazott, de nem sok fantáziát láttak benne, a napi kis betevő valahogy mindig összejött, a többi meg nem nagyon érdekelte őket, szerények voltak úgymond.

1.

Az egyetlen jó hely pedig mindig ugyanott volt, pont ott, ahol én épp nem voltam. Vagy pont ott, ahol én is. Egy ideig a temetőbe jártunk a titkolt dolgainkat megbeszélni, aztán a felüljáró lett a kedvenc helyünk. Az ott Verbász, az ott Kúla, ott van Becse, Lipár, Bajsa, Njegoševo, az meg ott Budapest, az meg Belgrád. A sínek mutatták az irányt, a felüljáró azonban nem, ködös éjszakákon megindultunk a sötétbe, aztán pedig találjon vissza mindenki, ahogy tud. Tél volt egyszer, fagyott is jócskán, mi pedig levetkőztünk meztelenre, és nekivágtunk az éjszakának.

Aztán egy darabig a felüljáró sem volt már érdekes, ment mindenki a saját útján, s időnként különböző helyeken futottunk össze, magunk is meglepődve mindezen.

III.

4.

Amikor a titkosrendőr először megjelent, sötét éjszaka volt, Ádám éppen mosogatott, s arról álmodozott, egyszer minden másképpen lesz. A titkosrendőr először a hazugságokra tanította meg Ádámot, mindig hazudnod kell, ha arról beszélsz a barátaidnak, mekkora halat fogtál, vagy mennyit fogyaszt az autód. Ha két dekát, akkor mondj három kilót, ha tizenkét litert, akkor háromat. De a titkosrendőrt igazából Éva érdekelte, a végső választ akarta megtudni tőle, a választ, ami mindenre feleletet ad. Évának leszvikus szeánszokat szervezett, s időnként maga is hagyta magát elcsábítani. Éva ilyenkor a keblei közé engedte a titkosrendőrt, de hiába ismételte neki százszor, hogy a végső válasz, a válasz az összes kérdésre a negyvenegy, és nem a negyvenkettő, ahogyan tévesen elterjedt, a titkosrendőr csak sunyin nézett, és nem akart hinni Évának.

1.

A kaput

bezárom, ne zavarjon senki, látom a titkosrendőrt, amint megfagyva elszáll az ablak előtt, ha más nem, ő biztos beugrana, inkább teát iszom, és

nem gyűjtök rá egy cigarettára sem. Hirtelen csöngetnek, megjelenik egy nő, valami meghívót hoz, sokáig kell vele beszélgetnem a kapuban, sötét kabátja van és zsíros fekete haja, aztán szerencsére elmegy, anélkül, hogy valaki látta is volna.

A lemezjátszóra

különböző lemezeket teszek.

1.

Mivel a titkosrendőr nő volt, időnként ágyba csábította Évát, sejtelmesen bújt a lába közé, s Éva számára addig ismeretlen örömekeket okozott. Amikor Ádám látta, hogy ő csak a fölösleges harmadik, átvonult a saját szobájába, s unalmában pasziánszozni kezdett. Semmit nem utált jobban, mint pasziánszozni, de amióta a titkosrendőr naponta megjelent náluk, már nem igazán érdekelte sem a pecázás, sem a tűzifa, a látogatás második harmadában egyszer csak kényszeredetten félrevonult, bekapcsolta a számítógépét, és vég nélkül rakosgatta a kártyákat.

Még egy baj volt a titkosrendőrrel, nem szerette Ádám és Éva közös kutyáját, pedig Ádám az alapján ítélte meg a barátait, hogy kikkel barátkozik a kutyája. A titkosrendőr mindig megkérte őket, hogy csukják ki a kutyát a Paradicsomból, majd ha ez megtörtént, különböző gyanús csomagokat vett elő, és megkóstoltatta velük. Ádám és Éva nem is sejtette, hogy a titkosrendőr füvet, hasist, aztán LSD-t, majd extasyt, kokaint, heroint és cracket adott nekik, legvégül pedig, amikor már Ádám és Éva teljesen összekeveredett, sejtelmesen elővett a táskájából egy almát, s azt mondta, ha azt kipróbálják, minden tudás birtokába jutnak. A sok szertől, amit magukba pumpáltak, mind Ádámnak, mind Évának szexuális zavarai támadtak.

Az első szeretkezésük ugyan nagyon ügyetlenre, de ugyanakkor igen hosszúra sikeredett. A kanapén kezdték, aztán átmentek a konyhaasztalra, majd a frizsider, a mosógép, a hálószobaágy, a vécéülőke, a mosogatógép, a mikrohullámú, a kerti nyugágy, a jakuzzi, a számítógép billentyűje, a kutyaház, a szőnyeg, a szárítókötél, a cserépkályha teteje, az akvárium, majd a kínai porcelán következett. Amikor másnap az Isten váratlanul

megjelent, és meglátta a nagy pusztítást, igen feldühödött, azonmód felbontotta a szerződést, és az utcára tette az albérlőit.

IV.

4.

1. lemez *Kambodzsa*

Az előljáróság egyszer két zsiráfot hozatott a határba, a két zsiráf után egyszer egy bálnát is. Erről sokat beszéltek, de aztán nyoma semmi nem maradt. Ugyanúgy, ahogy az ajándékba kapott szemeteskukáknak sem, amikről mindenki tudott, de látni senki nem látta őket.

A barátommal kísétálunk a határba, visszük magunkkal Tolsztojt is, hogy kedvére futkoshasson. A barátomat aztán belefojtom egy pont megfelelő méretű pocsolóba, betemetem földdel, hazajövök, és megnézem a Forma 1-et, habár délben már megtudtam az eredményt.

2. lemez *Sidi Bou Said*

És a Feri sógor már legalább kétszáz éve élt, de ezt már észre sem vettük, mert mi csak annyira jöttünk-mentünk. Számatalan feleséget elfogyasztott, és mindig azt hajtogatta, hogy ilyen jót még életében nem evett, igaz, neki nem volt tizenöt törvényes házassága, mint a Csabi nagybátyjának, de nője az több.

És a Csabi váratlanul toppant be egy délután, ahogyan szokott, de most nem tollakkal a fejében, hanem elegánsan kiöltözve, a kis lila ingén szirmos virágok villogtak. Miután zongorajátékával elkápráztatta az ebédre egybegyűlteket, fél óráig csak azt hajtogatta, hogy én is dj, te is dj. Később pedig arról beszélt, miként kell lekaparni a varangyos békák feneké alól a hallucinogén anyagot, amit beletekersz a cigibe, és napokig folyamatosan csak szaladgálsz utána. A Csabi folyamatosan arról álmodott, hogy a nagymamájával szeretkezik, szexuális orientációja pedig egy idő után teljesen elbizonytalanodott.

3. lemez *Madagaszkár*

Elalvás előtt beindul az agyam, de a számítógép pont olyan messze van az ágytól, amennyi idő kell ahhoz, hogy elfelejtsem mindazt, ami végigfutott bennem. A mesterek pedig sehogy sem akartak megérkezni, de mire ezt is leírtam, addigra elfelejtettem, amit valójában akartam. A lemez pedig időnként vissza- és visszaugrott, és kezdődött minden előlről.

Vietnám, Vietnám, ezt énekelte egy nő megállás nélkül, a gépnek pedig valami baja volt, mert nem akart semmit sem mondani. A telefonok egyik pillanatról a másikra csörögni kezdtek, az ablak előtt pedig elment egy nő a faszijával.

4. lemez *A babámnak*

A babámnak viszont három szeme volt, és tizenhárom napot kellett várni rá, amire elkészült. Már féltem, hogy esetleg pedofliába sodródok, de aztán kitöröltem a telefonomból az összes sms-t, és megpróbáltam jobban odafigyelni magamra. Lúcia azonban folyamatosan vissza- és visszatért, ha évente csak egy-két napra is, de mindig kitörölhetetlen nyomokat hagyva bennem. Öreganyám viszont úgy gondolta, a legjobb hely a sezlon alsó polca lesz, hogy elrejthesse a múltat maga, de főleg mielőlkünk. Anyám a halála után talált rá az első férje fényképére a sezlon alsó polcán elrejtve, de a sezlon lehet, hogy nem is sezlon, hanem rekamié volt, vagy spájz vagy kanapé, mindenesetre egy régi szó még öreganyám idejéből.

1.

A mesének itt vége is szakad. Ádám és Éva ugyan továbbra is együtt maradt, de csak nosztalgizva emlegették a Paradicsomot. Édeni volt, mondta néha Éva, aztán megindult a fonóba. Mert így lett. Éva a fonóba járt, ahol hozzá hasonlóan csak nők gyülekeztek, matriarchátust alakítottak, s keményen kezükben tartották a dolgokat, anélkül, hogy Ádám és a többi férfi valamibe is beleszólhatott volna. Igaz, időnként átengedték a férfiaknak a gyeplőt, de a háttérből mindig ők irányítottak. Összeesküvés-elméleteket szóttek, amit ügyesen megetettek a férfiakkal, ha pedig azoknak elégük lett mindebből, fejfájásra panaszkodtak, és összezárták a lábukat. Ádám ilyenkor szomorúan gondolt a régi hosszas szeretkezésekre, majd rendelt egy újabb whiskyt magának és a titkosrendőrnek, aki ekkora férfivá változott. Ádám a kocsmákban töltötte az estéit, a titkosrendőrrel egyetemben, aki továbbra sem akarta elhinni, hogy a végső válasz mindenre az, hogy negyvenegy, és nem negyvenkettő, ahogyan tévesen elterjedt. Az iszogatásaikat heves szóváltások követték, a kocsmák közönsége az esték végére egyre hangosabb lett, végül öltre mentek, majd előkerültek a bugylibicskák, s addig szurkálták egymást, míg másnap fejfájástól telítetten fel nem ébredtek.

1.

Ádám és Éva pedig soha többé nem talált olyan jó helyet, mint amilyen a Paradicsom volt. Az új albérleteiket rendre elmosta az eső, gyakran tűzvész vagy valami járvány pusztított, ilyenkor Ádám feldobta a talpát, és új pecabotokról álmodott. Éva pedig előszedte a tűzifákat, s tüzet rakott a szoba közepén.

És a mesének itt tényleg vége lett.